

จากใจเขา...สู่ใจเรา

นางสาวอารยา สัมพันธ์พงษ์

หอผู้ป่วยพิเศษ 75 งานการพยาบาลผู้ป่วยใน ฝ่ายการพยาบาล อาคารสมเด็จพระเทพรัตน์

จ๊ีบ จ๊ีบ จ๊ีบ เสียงนกน้อยปลุกฉันให้ตื่นขึ้นมาในเช้าวันที่บรรยากาศสดชื่น แจ่มใสวันนี้ ครบ 14 วันที่ฉันได้ตัดใจข้างซ้ายออกไปแบบไม่หันได้ เตรียมตัวเตรียมใจมาก่อน เมื่อวันที่ 12 เมษายน 2564 ที่ฉันมา หมอนัดให้ฉันมาฟังผลชิ้นเนื้อและตรวจดูผลผ่าตัดบริเวณหน้าท้อง เมื่อถึงเวลานัด ฉันได้เข้าไปพบแพทย์ด้วยหน้าตาอึมเศร้า หมอได้พูดคุยเล็กน้อยและขอตรวจดูผลผ่าตัด หมออ่านผลชิ้นเนื้อแล้วเดินหายไปสักพัก ปลอ่ยให้ฉันอยู่ในห้องเพียล่าฟังครู่ใหญ่ จากนั้นแพทย์คนที่ตรวจเดินมาพร้อมกับอาจารย์แพทย์ ฉันเริ่มสงสัยแต่ไม่ได้คิดอะไร จนอาจารย์แพทย์พูดขึ้นว่า “หมออ่านชิ้นเนื้อพบว่า เป็นเนื้อที่ไม่ค่อยดีนะค่ะ แต่ในความโชคร้ายก็ยังมีโชคดีคือเราเจอมันก่อนในระยะแรกๆ เราอาจจะรักษามันทันทีเดียวหมอจะให้คุณทำเอกซเรย์คอมพิวเตอร์ ดูความก้าวหน้าของโรคก่อนนะค่ะ” เมื่อฉันได้ยิน คำบอกกล่าวจากอาจารย์แพทย์ ฉันรู้สึกหัวใจฉันเย็นยะเยือก ทุกอย่างรอบตัวเงียบสนิท จนพยาบาลมาบอกให้ไป ทำนัดเอกซเรย์คอมพิวเตอร์ ฉันก็ทำตามด้วยการไปทำนัดให้เรียบร้อย หลังจากนั้นก็โทรหาเพื่อนที่ทำงานอยู่ห้องผ่าตัด บอกว่าตรวจเสร็จจะเดินไปหา หมอนัดให้ทำเอกซเรย์คอมพิวเตอร์ เพื่อวางแผนการรักษา ฉันคิดอยู่ในใจซ้ำแล้วซ้ำเล่า ฉันเป็นมะเร็งหรือที่ฉันนั่งรอเพื่อนที่หน้าห้องผ่าตัดอาคารหลักพักใหญ่ เมื่อเพื่อนเดินออกมาฉันปลอ่ยโฮออกมาทันทีโดยที่ไม่สนใจคนรอบข้าง ฉันร้องไห้เหมือนคนเสียสติ ปากบอกเพื่อนว่า “ฉันเป็นมะเร็งแกล้งเป็นมะเร็ง” เพื่อนได้ปลอบใจฉัน พร้อมกับร้องไห้ตามไปด้วย พอได้สติเลยบอกกับเพื่อนว่าจะกลับไปทำห้อง เมื่อถึงห้องเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ฉันไม่อยากคุยกับแม่ ไม่อยากรับโทรศัพท์ แต่ต้องตอบ ฉันกลั้นความรู้สึกไว้แล้วพูดกับปลายสาย “สวัสดีค่ะแม่” “แม่ถามกลับทันทีที่เป็นไบบ้างหมอย่างไรบ้างลูก” แค่นั้นเอง ความรู้สึกนั้นมันเก็บไว้ไม่ได้แล้ว ฉันร้องไห้แล้วบอกกับแม่ว่า “แม่หนูเป็นมะเร็ง เมื่อแม่ได้ยินเช่นนั้น แม่ร้องไห้สะอึกสะอื้น แต่ฉันก็ปลอบใจแม่ไปว่าไม่เป็นไร มันมีทางรักษา หมอจะรักษาให้หายแม่ไม่ต้องกังวลนะ” ฉันรู้ แม่ไม่ได้คลายกังวลหรอก แต่ก็ต้องปลอบใจกันไป หลังจากนั้นฉันโทรแจ้งหัวหน้าหอผู้ป่วยที่ฉันทำงานอยู่ให้รับทราบถึงอาการป่วยของฉัน หัวหน้าของฉันตกใจ เพราะไม่คิดว่าการผ่าตัดในครั้งนี้จะทำให้ฉันถึงขั้นป่วยเป็นมะเร็ง หัวหน้าให้กำลังใจมาพูดคุยและให้พยาบาลผู้ตรวจการที่เคยทำงานด้านนี้วิชามาคุยให้กำลังใจ ทำให้จิตใจฉันคลายกังวลไปได้บ้าง

การรักษาได้เริ่มต้นขึ้นหลังจากทำ CT Scan หมอบอกว่าเชื้อมะเร็งยังไม่กระจายไปยังอวัยวะส่วนอื่นๆ การรักษาด้วยการให้ยาเคมีบำบัดทั้งหมด 6 ครั้ง แต่ยาเคมีบำบัดที่ใช้ในการรักษาด้านนี้เรื้อรังโดยเฉพาะมะเร็งรังไข่เป็นชนิดที่รุนแรง ผลข้างเคียงที่เกิดจากยาเคมีบำบัด ผมจะร่ว่งตั้งแต่การให้ยาเคมีบำบัดในครั้งแรก มีคลื่นไส้อาเจียน เบื่ออาหารอ่อนเพลีย ขาปลายมือปลายเท้า หนาวสั่นกลัวและกังวลมากๆ ฉันเคยแต่ดูแลผู้ป่วยที่ให้ยาเคมีบำบัด เห็นผู้ป่วยทุกข์ทรมานไม่สุขสบาย จากการได้รับยาเคมีบำบัด รวมถึงอาการคลื่นไส้อาเจียน อ่อนเพลียจนไม่มีแรงเลยคิดถอดใจและไม่อยากรักษาต่อ แต่เมื่อกลับมาลองคิดดู รมวมทั้งแม่ พี่ๆ น้องๆ ที่รักและคอยให้กำลังใจ เราเลยต้องลุกขึ้นสู้กับการให้ยาเคมีบำบัด ครั้งแรกผ่านไปได้ด้วยดี แต่พอ 10 วันหลังจากนั้น มีผื่นขึ้นตามตัวเหมือนฉันเป็นโรค Stevens-Johnson Syndrome ซึ่งเป็นกลุ่มอาการทางโรคผิวหนังชนิดหนึ่ง เป็นปฏิกิริยาแพ้ที่รุนแรง เกิดผื่นแพ้ที่ผิวหนัง เกสัชรสสรุปว่าเป็นผื่นแพ้จากยาเคมีบำบัด และอีก 1 สัปดาห์ต่อมา ผมฉันเริ่มร่ว่งเกือบทั้งศีรษะ จึงต้องโกนผมทั้ง ฉันรู้สึกเครียด เศร้า ไม่มั่นใจ เพราะสภาพร่างกายและภาพลักษณ์ของฉันได้เปลี่ยนไป ฉันผอมลง ไม่มีผม ไม่มีคิ้ว ร่างกายอ่อนแอลงประสิทธิภาพในการทำงานลดลง แต่ทุกๆ คนในวอร์ดและเพื่อนที่ห้องคอยปลอบใจฉันและให้กำลังใจฉันอยู่เสมอ ฉันจึงไม่คิดยอมแพ้ และฉันต้องสู้กับโรคร้ายนี้ให้ถึงที่สุด การให้ยาเคมีบำบัดในแต่ละครั้ง ฉันต้องเจ็บตัวทุกครั้ง ต้องเจาะเลือดดูค่าผลเลือดต่างๆ ก่อนให้ยาต้องแทงเข็มให้เข้าเกล็ดและยา บางครั้งโชคดีแทงเข็มได้ครั้งเดียว บางครั้งโชคไม่ดีเส้นหาย เส้นเลือดเล็ก ต้องแทงเส้นเพิ่มหลายครั้ง เป็นแบบนี้ตลอดการให้ยาเคมีบำบัดทั้ง 6 ครั้ง บางรอบการให้ยาเคมีบำบัด กลับมาพักที่ห้อง รู้สึกอ่อนเพลียมากๆ ฉันเกือบวูบล้มในห้องน้ำ ตัวเขียวช้ำก็มี กินอาหารไม่ได้ไป 3-4 วันก็มี นอนทั้งวันก็มี จนบางครั้งฉันคิดว่าฉันจะรอดปลอดภัยอดทนให้ยาครบหรือเปล่า เพราะฉันทรมานเหลือเกิน ถึงตอนนี้ฉันเข้าใจผู้ป่วยแล้วว่าแต่ละคนที่ป่วยเป็นมะเร็งแล้วมารับการรักษาพวกเขาทุกข์ทรมานแค่ไหน เขาเข้มแข็งแค่ไหน และเขาต้องการกำลังใจมากแค่ไหน ฉันบอกกับตัวเองเลยว่า เมื่อเวลากลับมาทำงานฉันจะดูแลและคอยให้กำลังใจผู้ป่วย เพื่อให้ผู้ป่วยจะได้มีกำลังใจที่เข้มแข็งเพื่อต่อสู้กับโรคร้ายนี้ เหมือนกับที่ฉันกำลังต่อสู้อยู่

สุดท้ายนี้การรักษาของฉันทันได้สิ้นสุดลง ให้ยาครบทั้ง 6 ครั้ง และได้รับการผ่าตัดครั้งที่ 2 ผ่านไปได้ด้วยดี ผลชิ้นเนื้อไม่พบเชื้อมะเร็งอีก ผล CT Scan ครั้งที่ 2 ไม่มีเซลล์มะเร็งลุกลามหรือกระจายไปยังอวัยวะอื่นๆ ในร่างกายหมอนัดตรวจทุก 3 เดือน ตอนนี้นั้นหายเป็นปกติแล้ว ฉันทเชื่อว่าฉันทหายแล้ว และฉันทจะส่งต่อความรู้สึกนี้ไปให้ผู้ป่วยที่ฉันทดูแลขอให้พวกเขามีกำลังใจและต่อสู้กับโรคนี้อต่อไป